

Interjú az igazgató úrral

Készítette Hederics Eszter és Kiss Zsanett
(Megjelent az Oskola 2015/2016. I. félévi számában)

1. Miért választotta ezt a hivatást? Mindig is pedagógus szeretett volna lenni?

A pedagógus pálya számomra mindig szimpatikus volt, de nem volt a kezdetektől egyértelmű, hogy ezt választom majd. Mindig kicsit félrevezetők a „Mi lett volna, ha...”- kezdetű mondatok, de akár azt is mondhatnám, ha a trianoni határok kijelöléskor szülővárosom, Kassa fölött húzzák meg a határt és nem csatolják Szlovákiához, azaz ha Magyarországon születtem volna, akkor nagy valószínűséggel az erdész pályát választottam volna. Ugyanis 7-8. osztályos koromban leginkább ez a pálya vonzott. Nagy hatással voltak rám ugyanis nagyszüleim erdőkkel körbevett, vadregényes Kassa környéki magyar falvai (Debrőd, Bódvavendégi), ahol sok időt, nyári szünidőt töltöttem. Nyolcadikosként csak azért nem jelentkeztem erdészeti szakközépiskolába, mert azt szlovák nyelven kellett volna elvégezniem. Ehhez nem volt kedvem, mivel a szlovák kultúrát soha nem éreztem hozzám közelállónak. Így is „kalandosan” alakult egyébként a pályaválasztásom. Kassán ugyanis az egyetlen magyar nyelvű általános iskolába jártam (szlovák nyelvűből kb. 40 van!) és csak két magyar nyelvű középiskolából választhattam: az általános iskolával egy épületben működő gimnázium és egy nagy múltú (144 éves), komoly hagyományokkal rendelkező szakközépiskola között, ahol a kulturális élet is gazdag volt. Mivel az előzőt kicsit „gyerekesnek” gondoltam (sokszor ugyanazok a tanárok tanítottak a gimnáziumban is, mint az általános iskolában), az utóbbit választottam, így az ottani szakok „legjobbjának” számító elektrotechnikai szakot végeztem el. Innen egyenes út vezetett a kassai Műszaki Egyetemre, mivel tanulmányi eredményeim miatt felvételi nélkül bejutottam. Bár nem szerettem, sok elméleti műszaki, matematikai tantárgyból le is vizsgáztam szlovák nyelven, de egyre inkább nyilvánvaló lett, hogy engem igazán más érdekel, én inkább humán beállítottságú vagyok, azaz a humán tantárgyak, témakörök: irodalom, történelem érdekelnek igazán. Így a műszaki egyetem első szemesztere után más irányban tájékozódtam, a Pécsi Tudományegyetemre és a Pázmány Péter Katolikus Egyetemre kerültem, az egyikben magyar nyelv és irodalom szakos tanári végzettséget, a másikban hitoktatói abszolutóriumot szereztem. Az oktatói pályámat a Pécsi Egyetem Tanárképző Intézetében kezdtem, ahol művelődéstörténetet tanítottam a pedagógusjelölt hallgatóknak, majd Pécs legrégebbi iskolájában a Nagy Lajos Gimnáziumban kerültem, itt sok száz diákot segítettem át az érettségi vizsontagságain. Balatonfelvidékre kerülve egy rövid ideig egy balatonfüredi szakképző iskolának a kollégiumában dolgoztam, majd szeretett iskolánkba kerültem. Azt lehet mondani, hogy a pedagógus pálya szinte minden szintjébe

belekóstoltam: egyetemi oktatóként a felsőfokú oktatás rejtelseibe kaptam betekintést, sokáig egy híres gimnáziumban tanítottam alaptantárgyat, osztályfőnökként és szaktanárként is sokat tanultam diákjaimtól, egy rövid ideig bepillantást nyertem a szakképző iskolák életébe, majd Tapolca legjobb ☺ általános iskolájába kerültem.

2. Mi volt a kedvenc tantárgya gyermekkorában?

Nagyon nehéz visszaemlékezni és egy tantárgyat választani, hiszen ez változott az évfolyamok során. Ami nagyon emlékezetes, hogy nagyon szerettem az általános iskolás osztályomat, jó közösség voltunk, sok barátom volt az osztályban, rengeteg időt töltöttünk együtt és nagyon szerettünk focizni. Erre minden perc lehetőséget kihasználtunk. Arra emlékszem, hogy általános iskolában sem szerettem a szlovák nyelvtant és irodalmat. Mivel mindenhol (otthon, iskolában, barátaimmal) csak magyarul beszéltem, a szlovák többségű városban alig használtam ezt a nyelvet. Kassa, a közel negyedmilliós nagyváros kb. 95%-a sajnos ma már szlováknak vallja magát, alig 2-3%-a magyar. Általános iskolában is, de később a középiskolában ez még jellemzőbbé vált, magyar szavaló-, prózamondó, kiejtési versenyekre küldtek tanárain, azaz irodalommal, nyelvtannal kapcsolatos megmérettetésekre. Középiskolásként verseket is írogattam, egy pár versem egy ifjúsági verseskötetben is megjelent. Mindezek jelölték ki tehát azt, hogy a magyar nyelv és irodalom szakot választottam. Az egyetemet elvégezve ugyanott művelődéstörténetet oktattam, annak egy nagyon sajátos változatával foglalkoztam: az egyes történelmi korok Isten-, világ-, és emberképét, azok neveléstörténeti összefüggéseit vizsgáltuk. Ezekben a témákban országos folyóiratokban jelentek meg cikkeim, tanulmányaim. Legnagyobb hatással rám tehát az irodalom és a művelődéstörténet volt.

3. Jelenleg mi a kedvenc időtöltése, hobbija? Milyen stílusú zenét hallgat? Mi a kedvenc könyve, filmje?

Az elmúlt időszakban gyakorlatilag nem maradt szabadidőm, így a munkám volt a hobbi is. ☺ Tényleg nagyon szívesen fordítok időt az iskolával kapcsolatos elfoglaltságokra: óriási öröm nézni, ahogy megújult és megújul az iskola, az ötletek, újítások kidolgozása, végső formába öntése, a kivitelezés nyomán követése rengeteg energiát igényel, de egyben fel is tölt. Szeretek – bár mostanában erre alig volt időm – barkácsolni, kirándulni, a kutyámmal sétálni, könyvet olvasni, filmet nézni. Egy időben motoroztam is, melynek egyszerre volt gyakorlati haszna és hobbi jellege is. Terveim között szerepel ennek feléléstése, hiszen a nyár folyamán megszereztem a nagymotorra is a jogosítványt. A kedvenc zenekaraim az Ismerős Arcok és a Ghymes. A kedvenc könyvem a Bibliában az Énekek éneke, főleg annak érdekes értelmezéstörténete miatt, kikapcsolódásként szeretem a jó kalandfilmeket.

4. Vannak testvérei? Mindig nagycsaládot szeretett volna?

Egy négy évvel idősebb nővérem van, aki férjével és két gyermekével Kassán él. Mindig irigykedve néztem gyermekként is a nagycsaládos barátaimra, amikor hozzájuk mentem látogatóba, mindig teljesen más volt az ottani hangulat. Vonzott az ottani nyüzsgés, vidámság, az a befogadó légkör. Mindig szerettem volna nagycsaládot, hiszen ha belegondolunk az sokkal természetesebb, mint a mai Európára jellemző gyermektelenség, a gyermekvállalás háttérbe szorulása. Elődeink nagyon kemény időszakokat éltek meg és mégis volt bátorságuk több gyereket vállalni, felnevelni. Nagyszüleim anyai ágon például gyermekként megélték az első, felnőttként a második világháborút, mégis négy gyermeket neveltek fel. „Nagyobb családuknak”, a nemzetünk sorsa is attól függ, hogy merünk-e gyermekeinknek szebb jövőt remélni, értük áldozatot hozni. A nemzet életképességének, hitének mutatója az, hogy születnek-e gyerekek, vagy sem. Bár nagyon sok kétségbeejtő és elszomorító tény akadályozza ebben a felnőtteket, családokat, mégis az élet továbbadásánál nincs nagyobb ajándék. Miért élünk, milyen hivatásunk lehet, ha nem éppen az élet szolgálata?

5. Nagy felelősség a tanári és az igazgatói állás?

Óriási felelősség az igazgatói állás, amikor elvállaltam ezt a feladatot, nem tudtam, hogy ennyire. Tanárként sok minden természetesnek gondoltam az iskola működése kapcsán, igazgatóként rá kellett döbbernem, hogy mennyi mindenért kell keményen megküzdeni, mennyi mindenre kell odafigyelni, hogy az oktatás-nevelés rendben folyjon. Amint már korábban is említettem, ez nagyon megterhelő, de ugyanakkor sok energiát is adó munka. Az elmúlt 3 és fél évben, úgy érzem, minden téren sikerült megújítani az iskolát. Kívül-belül újjászületett az iskola, Tapolca legrégebbi iskolája az egyik legmodernebb lett. A személyi megújulás keretében a nevelőtestület fele kicserélődött, hivatásuknak élő, minőségi munkát végző pedagógusok érkeztek az iskolába. A szakmai megújulás terén pedig értékeiben gazdagodott az iskola és sokszínű kínálattal rendelkezünk: az idegen nyelvek oktatásának magasabb óraszám, az informatikai ECDL-vizsga, a művészeti képzés és a sportélet sokszínűsége intézményünket Tapolca és környékének legnépszerűbb iskolái közé emelték.

6. Mit gondol a sok új diák érkezéséről?

Nagyon-nagyon örülök neki. Az elmúlt években sok jó képességű diák érkezett az iskola minden évfolyamára, ezáltal az osztályközösségek is megújultak, a rendbontók pedig távoztak. Az 1. osztályba Tapolcán a legtöbb beiratkozó nálunk volt, ha a jelentkezések számát osztályokra vetítjük. Mindez annak a jele, hogy iskolánk nagyon jó irányban halad. A tapolcai tankerületben, a tapolcai járásban mi vagyunk az egyetlen egyházi fenntartású általános iskola. Nagy a vonzáskörzetünk is, hiszen tanulóink egyharmada a környékről jár be, akár több mint 20 km-es távolságból is. Nagyon örülök, hogy az ötödik osztályba is ilyen sok jó képességű tanuló érkezett, többek között a velem interjút készítő egyik diák is. 😊